

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie ze wniosku J. W. z udziałem L. L. (1), A. L., W. L. zmienił prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po J. L., wydane przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach I Wydział Cywilny w dniu 20 grudnia 2010 r. w sprawie o sygnaturze akt I Ns 484/10 w ten sposób, że stwierdził, że spadek po J. L. synu D. i M., urodzonym w dniu (...) w G., zmarłym w dniu 13 kwietnia 2009 r. w S., ostatnio stale przed śmiercią zamieszkałym w S. przy ulicy (...) nabyła żona J. W. w całości na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 4 lipca 2007 r. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik postępowania L.

L., zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu za wiarygodne zeznań wnioskodawczynie, że nie wiedziała o innych testamentach spadkodawcy za wyjątkiem testamentu z 19 czerwca 2007 r., które w kontekście ustalonego stanu faktycznego są nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, a zatem nie zasługują na wiarę;

- art. 679 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że istnieją podstawy prawne i faktyczne określone tą normą prawną do zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku w sprawie sygn. akt I Ns 484/10 Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 20 grudnia 2010 r.

W oparciu o powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku oraz zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kosztów postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. stanowi wyłącznie polemikę z prawidłową oceną dowodów przez Sąd Rejonowy, gdyż w uzasadnieniu tego zarzutu apelujący w żaden sposób nie wykazał, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów naruszała reguły logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzała się zasadom doświadczenia życiowego.

W szczególności, wbrew przekonaniu apelującego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że wnioskodawczynie J. W. nabyła wiedzę o sporządzeniu testamentu z dnia 4 lipca 2007 r. dopiero w trakcie toczącego się postępowania I Ns 525/11. Podnoszone w apelacji argumenty, że spadkodawca sporządzanych przez siebie testamentów nie ukrywał, trzymał je w mieszkaniu, w którym zamieszkiwał wspólnie z wnioskodawczynią, a zatem wnioskodawczynie dysponowała i znała treść wszystkich testamentów już na etapie wcześniejszego postępowania o stwierdzenie nabycia praw do spadku po zmarłym J. L. w 2010 r. o sygn. akt I Ns 484/10, nie mają pokrycia w ustalonym w sprawie stanie faktycznym.

Przed wszystkim należy bowiem podkreślić, czego zdaje się nie zauważać apelujący, że spadkodawca nader często sporządzał testamety (czasem w odstępach kilkudniowych), w różnej formie, niszcząc następnie niektóre z nich. W tych okolicznościach, nawet przyjmując, że wnioskodawczynie mieszkała razem ze spadkodawcą, trudno zasadnie przyjąć w świetle zasad doświadczenia życiowego, iż wiedziała ona o każdym ze sporządzanych testamentów. Za wiarygodne należy zatem uznać zeznania wnioskodawczynie, że o testamencie z dnia 4 lipca 2007 roku dowiedziała się ona dopiero w toku toczącego się postępowania o sygn. akt I Ns 525/11, składając je

na rozprawie w dniu 4 października 2012 roku. Skoro tak, to niemożliwym było, aby wnioskodawczyni powołała się na tenże testament w czasie postępowania w 2010 r. o sygn. akt I Ns 484/10.

Zdaniem Sądu ujawnienie testamentu z dnia 4 lipca 2007 roku w toku niniejszego postępowania jest niewątpliwie nową okolicznością, mogącą stanowić podstawę do zmiany postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku wydanego w sprawie sygn. akt I Ns 484/10. Jednocześnie, z tej właśnie przyczyny, wnioskodawczyni nie mogła powołać się na ten testament jako podstawę zmiany we wniosku inicjującym przedmiotowe postępowanie.

W konsekwencji, chybnym jest zarzut apelującego naruszenia art. 679 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

O kosztach w punkcie 2. postanowienia orzeczono w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W okolicznościach niniejszej sprawy zachodzą podstawy do przyjęcia, że w postępowaniu odwoławczym interesy apelującego uczestnika L. L. (1) były sprzeczne z interesami wnioskodawczyni J. W., żaden z podniesionych przez niego zarzutów nie okazał się uzasadniony, a więc istniały dostatecznie usprawiedliwione przyczyny dla oparcia rozstrzygnięcia na wyjątku przewidzianym w art. 520 § 2 k.p.c. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wnioskodawczyni z urzędu w wysokości 180 zł ustalono w oparciu o § 9 pkt 2 w zw. z § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).